

Svar (5/5 99)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Forsvarsministeriet er ikke i besiddelse af opgørelser over NATO's samlede udgifter til operationerne ifm. Kosovo-krisen. Som udgangspunkt er det et nationalt ansvar for de troppebidragydende nationer at betale for militære bidrag til operationen, mens kun begrænsede dele af udgifterne dækkes via fælles budgetter i NATO.

Som angivet i § 12 til finansloven for 1999 samt i overensstemmelse med aftale af 8. december 1995 om forsvarets ordning 1995 - 1999 afholdes forsvarets udgifter til deltagelse i løsning af opgaver i internationalt regi, herunder NATO, inden for forsvarsrammen. Der er for 1999 afsat et nettobeløb på 572 mio. kr. til løsning af opgaver i internationalt regi.

Den danske militære indsats ifm. Kosovo har hidtil omfattet udsendelse af F-16 fly, jf. folketingsbeslutning B 4 af 8. oktober 1998 og folketingsbeslutning B 128 af 22. april 1999 samt en opklaringsenhed mv. til Albanien, jf. folketingsbeslutning B 116 af 13. april 1999. Forsvaret har derudover bidraget med personel til OSCE's verifikationsmission i Kosovo, med stabspersonel til NATO-hovedkvarterer i operationsområdet samt til støtte for humanitære organisationers indsats på Balkan.

Nettoudgifterne forbundet med udsendelse af F-16 bidraget i 1998 udgjorde cirka 6 mio. kr. Nettoudgifterne til udsendelse af F-16 bidraget i perioden januar - september 1999 forventes at udgøre cirka 43 mio. kr. Nettoudgifterne til udsendelse af opklaringsenheden i perioden april - december 1999 forventes at udgøre cirka 74 mio. kr. Danmark vil i lighed med øvrige NATO-lande skulle bidrage til finansieringen af de fællesudgifter, som er forbundet med operationerne.

Spm. nr. S 1908

Til socialministeren (26/4 99) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil ministeren i en kommende lovgivning om tvangsfjernelse af børn, under henvisning til indgrebets frihedsberøvende karakter, drage omsorg for, at barnets og forældrenes retssikkerhed tilgodeses ved at indføre en ændret pro-

cedure for tvangsfjernelser, der minder om den borgerlige retspleje, på den måde at forældrene får partsrettigheder, og myndighederne alene betragtes som part og sagkyndige som vidner, med dommeren som den afgørende myndighed, fremfor den nutidige proces, der ikke levner familien den retssikkerhed, der må kræves i en moderne retsstat?«

Svar (6/5 99)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg kan oplyse, at jeg den 31. marts 1999 har sendt et udkast til forslag til lov om ændring af social service (Styrkelse af den særlige støtte til børn og unge) til høring hos berørte organisationer m. fl. Jeg har ikke i forbindelse med udarbejdelsen af dette udkast fundet anledning til at ændre proceduren for anbringelser uden samtykke til en procedure, der minder om den borgerlige retspleje, hvor forældre og myndigheder betragtes som parter, sagkyndige som vidner og dommeren som den afgørende myndighed.

I Betænkning nr. 1212 fra 1990 om de retlige rammer for indsatsen over for børn og unge er der diskuteret forskellige modeller for et kompetent organ vedrørende iværksættelse af tvangsmæssige foranstaltninger.

Det er meget vigtigt, at også hvor det må anses for absolut nødvendigt at adskille barn og forældre for en periode mod forældrenes ønske, at forældrene i langt de fleste tilfælde fortsat spiller en meget central rolle i indsatsen over for barnet. Kontakten til forældrene som »barnets rødder« har også her stor betydning for barnets udviklingsmuligheder og personlighedsdannelse. Det er således af væsentlig betydning, at forældrene også i tvangsfjernessagerne indgår som medaktører i løsningen af familiens vanskeligheder.

Disse grundlæggende principper om barnet og forældrene som en sammenhængende enhed - også i tvangsfjernessager - indebærer, at man må undgå en for kraftig retsliggørelse af selve beslutningsprocessen i forbindelse med tvangslige hjælpeforanstaltninger. Det vil der være endog meget stor risiko for, hvis der for det kompetente organ opstilles en række domstolslignende procesregler som udtryk for en tilnærmet partsproces med ligestillede parter, der fremlægger sagen for en neutral instans. Dette kan lægge op til en proces, hvor forældre og barn opfattes - og opfatter hinanden - som to